

Kaupan kylmähylykkö hehkui viileyttä kun astuin sen eteen t-paitasillani. Kohdallani sian sisäfileet lötköttivät hyillyä sopuisasti kuin nakit paketissa. Niiden yläpuolella munuaispalat kelluivat läpinäkyvissä laatikoissaan vastenmielisessä paksua verta muistuttavassa lihanesteessä. Muistin elävästi sen kerran mummolassa kun ruokalistalla oli munuaista ja koko talo haisi sian kuselle niin, että oksensin kahteen kertaan. Ensin keittiön lattialle kun mummo laittoi munuaiset kiehumaan, ilman varoitusta, ja toisen kerran kuistiin, kun minun piti kulkea vielä kerran keittiön läpi käytyäni pesemässä kasvoni saunalla ja yrittäessäni paeta karmivaa löyhkää ulos. Tuijotin noita kylmässä nesteessään lilluvia sisäelinpaloja ehkä hieman liian kauan, koska tunsin vatsahappojen nousevan ensin kurkkuun ja sitten jo pyrkivän kielen päälle. Käänsin katseeni eteenpäin loppumattomaton pitkää kylmähylyä. Halusin kanan koipipaloja, en mitään nisäkkäiden sisäelimiä, mutta kotkottajien ruuminosien löytäminen tuntui toivottomalta tehtävältä näiden kudosnesteitä tihkuvien ruhonkappaleiden keskeltä. Kauppias oli jostain syystä pitänyt hyvänä ideana jättää ensinnäkin kaikki kyltit ja muut navigointia helpottavat avut pois. Lisäksi tässä kaupassa noudatettiin jotain aivan omaa logiikkaa kylmähylyjen järjestyksessä. Naudan ja sian sisäfileet olivat vierekkäisillä hyillyä, mutta sisäelinten suhteen jako menikin eläinlajeittain. Ja tietenkin kaikki lampaanosat olivat nätisti samassa ryhmässä käytävän keskivaiheilla. Alain tuntea jo pientä toivottomuutta. Kylmähylyjen puhaltimet työnsivät elintarvikkeiden säilymisen kannalta optimaalista ilmaa suoraan vain t-paidan peittämää ylävartaloani vasten. Tunsin kuinka vatsalihakseni kiristyivät viileyden torjumiseksi ja kuinka nännini alkoivat nöpöttää kuin pornoelokuvan tähdellä. Käsivarsieni poikamaisen hento karvoitus nousi pystyyn, aivan kuin noiden muutamien vaaleiden haituvien ryhtiliikkeellä olisi mitään vaikutusta koko kehon selviämiseen tästä jäätävästä helvetistä. Astuin askeleen kylmähylyjen reunustaman loputtoman käytävän keskelle saadakseni paremman yleiskuvan tilanteesta. En mitenkään pystyisi selviämään sairastumatta, jos joutuisi käymään jokaisen tuoteryhmän läpi yksitellen. Oli oltava tehokkaampi ratkaisu. Ja ratkaisun löytymisellä oli jo kiire. Annoin katseeni siirtyä pitkin kylmähylyä toivoen näkeväni jotain tunnistettavaa ja tehtävääni auttavaa. Silmieni editse vilisi toinen toistaan kuvottavampia muovin pakattuja entisten onnellisten maatalaeläinten osia. Niitä oli lujaan muovin pakattuna, läpinäkyvään laatikkoon pakattuna ja mustaan laatikkoon pakattuna, sekä myös versioina, joissa nämä eri väriset muovilaatikat olivat käärittyinä murrettuilla sävyillä koristeltuihin pahvikääreisiin. Aivan kuin muovipakkauksen sisällä olevan tuotteen luonnollisuus ja eettisyys jotenkin lisääntyisi sillä, että kuollut eläimen osa on saanut muovin lisäksi myös muodikkaasti värjätyyn pahvinkappaleen suojakseen. Olin jo heittää toivoni kaikkien mustanpunaisen kaleidoskoopin keskellä. Tunsin kuinka kylmettymisen lisäksi päätäni alkoi särkeä orastavan migreenin ensioireina. Nyt alkoi olla jo kiire. En halunnut, että munuaiskeittoepisodi toistuisi täällä elintarvikekaupan kylmähylykkökäytävällä. Tiesin entuudesta, että ensimmäisiä migreenin oireitani olisi hallitsematon oksentelu. Silmäiltyäni läpi jo kohta koko hylykön tiedostamani paniikki alkoi ottaa valtaa. En vain paleltuisi tämän mahdolltomaksi osoittautuneen tehtävän edessä, vaan saattaisin jäädä näille sijoilleni omaan oksennukseeni tukehtuneena. Mutta juuri ennen kuin oli jo luovuttamassa ja valmiina juoksemaan karkuun, näin silmäkulmassani jotain keltaista. Tarkensin katseeni ja lävitseni humahti helpotuksen lämmin aalto. Siellä ne olivat. Kanatuotteet keltaisissa muovipakkauksissaan. Yhdessä kaikki omassa hylyosastossaan, lampaanosien tapaan. Kiiruhdin kanahyllylle ja tönäsin vahingossa edelläni kärryään tökkivää mummelia. Hän oli keskittynyt tutkimaan jotain lehmänpalaa alahyllyllä, eikä kai edes huomannut epäkohteliaisuuttani. Jarrutin kanojen kohdalla, kävin koko hyllyn levottomasti läpi. Näin marinoidut kanankoivet, mutta en marinoimatonta versiota. Paniikki oli jälleen ottaa ylivallan,

mutta onneksi huomasin nostaa katseeni vähän ylemmäs. Siellä ne olivat. Helvetin kanankoivet, joiden hakemiseen oli ollut mennä ikä ja terveys. Nappasin muovilaatikon käteeni, tarkistin päiväyksen ja astelin reippaasti kohti kassaa ja ulkona odottavaa auringonpaistetta ja lämpöä.